

νῶ πολὺ Πόντ. (Τραπ.): *Τδίπ ἐγούλασες* (τδίπ= ἔλως διόλου, τελείως). *Γουλᾶσμένος εἶσαι*. 5) Αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἑμετον, ναυτιῶ Ρόδ. Συνών. εἰς λ. *ἀναγούλιάζω* 3. 6) Μεταφ., ἀποστρέφομαι τι ἐξ ἀηδίας Ρόδ. (Σάλακ.) *Γουλιάζω τὸ φαί*. Συνών. *ἀηδιάζω*, *ἀναγούλιάζω* 4β. 7) Μεταφ., ἐμφράττομαι, α) ἐπὶ ἀνεμομύλου οὔτινος ἐμφράττεται τὸ στόμιον (ἡ γούλα, τὸ ὄπ. βλ.), διὰ τοῦ ὁποῖου κατέρχεται ὁ πρὸς ἄλυσιν σῖτος Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπ. (Δαιμον.): 'Ο μύλος 'ουλιάζει ὅτι νά 'ναι πανισμένο τὸ ἔννημα καὶ δὲ δὸ κόβγει καὶ 'εμίζ' ἐκείνη 'ιὰ ἡ τρῶπα ποὺ πέφτει τὸ ἔννημα μέσα' δὲ δὸ κόβγει δηλαδὴ (πανισμένο = νοτισμένον) 'Απύρανθ. β) ἐπὶ ἀρότρου, τὸ ὁποῖον ἔχει χαμηλὴν τὴν γούλαν (τὸ ὄπ. βλ.) καὶ κατὰ τὴν ἄρσιν ἐμφράττεται ἀπὸ τὰ χόρτα τὸ μεταξὺ τῆς γούλας καὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀρότρου κενὸν καὶ δυσχεραίνεται τὸ ὄργωμα Νάξ. ('Απύρανθ.): 'Αμαν εἶναι ἡ 'ούλα χαμηλή, 'ουλιάζει καὶ πιάνει ἔτσαιά-δὲ τὰ χόρτα καὶ δὲ διάνει τὸ 'νί.

γουλιάζω (II) Κύθηρ. Λευκ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλι (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

Κτυπῶ ἰσχυρῶς ἐπὶ λείου λίθου καὶ τρίβω ἐπ' αὐτοῦ τὸν ὀκτάποδα, ἵνα ἡ σάρξ αὐτοῦ καταστῇ τρυφερὰ καὶ εὐχάριστος κατὰ τὴν μάσησιν ἐνθ' ἄν. Συνών. γούλιζω (II), σγούραίνω.

γουλιάζω (III) ἐνιχ. 'ουλιάζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλοσ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

Ἐπὶ ζώων, δὲν δύναμαι νὰ μασήσω, διότι κατὰ τὴν μάσησιν ὠρισμένου εἶδους τροφῆς, ἐπικάθεται ἐπὶ τῶν οὐλῶν ἐπίστρωμα τῆς τροφῆς ταύτης καὶ ἐμποδίζει τὴν περαιτέρω μάσησιν ἐνθ' ἄν.: 'Αμα δρώη τὸ ζωδόβολο ψωμί, ψιλὰ πίτερα πιάνουσι μέσ' 'ς τὰ 'ούλια δον. 'Εούλιασε γαί δὲ βορεῖ νὰ μασηῇ 'Απύρανθ.

γουλιαμαῖς ὁ, "Ηπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλι (II).

1) Σωρὸς λίθων. 2) Συνεκδ., μεγάλη ποσότης, πλῆθος: 'Επλυνα σήμωρα ἕνα γουλιαμᾶ σκ'τιὰ ἀπ' τοῦ πουργό. 'Εχον ἕνα γουλιαμᾶ κυρὸ νὰ σὶ 'δῶ.

γουλιάρεμαν τό, ἀμάρτ. γ'λᾶρεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γούλιαρεύω (I).

Τὸ τρώγειν τὰ ὑπολείμματα τροφῆς ζώων εἰς τὴν φάτνην.

γουλιαρεύω ἀμάρτ. γ'λᾶρεύω Πόντ. (Σάντ.) γ'λιαρεύον 'Ιμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γούλιαρεῖς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -εύω.

1) Ἐπὶ ζώων, τρώγω τὰ εἰς τὴν φάτνην ὑπολείμματα τροφῆς Πόντ. (Σάντ.) 2) Γίνομαι λαίμαργος 'Ιμβρ.

γουλιάρης ἐπίθ., Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) 'Ιων. (Μπουρνόβ.) Καππ. (Σινασσ.) Κύπρ. Κωνπλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.) Σκυρ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γουλᾶρης Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Οἶν.) γουλᾶρ'ς Πόντ. γουλᾶρ'ς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾶρ'ς Θράκ. (Γέν. Μάδυτ. Σκοπ.) Προπ. ('Αρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) γ'λιάρ'ς Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν. 'Επιβάτ. Τσακίλ.) 'Ιμβρ. Λέσβ. Αἰμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σαμοθρ. γ'λιάρ'ς Θάσ. βουλᾶρης Κύπρ. βουλ-λιάρης Κύπρ. (Πιτσυλ.) 'ουλιάρης Νάξ. ('Απύρανθ.) δουλᾶρης Μακεδ.

(Χαλκιδ.) Θηλ. γουλᾶρία Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾶρία Πόντ. (Κοτύωρ.) γουλᾶρια Λεξ. Βάιγ. γουλᾶραινα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) γ'λιάρ'σσα Θράκ. (Αἰν.) βουλ-λιάρη Κύπρ. Οὐδ. γουλᾶρικο ἐνιχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γουλᾶρικον Πόντ. (Κερασ.) γουλᾶρ'κον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾶρ'κον Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλα (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης. Οἱ τύπ. γούλιάρης καὶ γούλιαρεῖα καὶ εἰς Σομ.

1) Γούλαρεῖα, γούλαρεῖς, τὰ ὄπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Πολὺ γουλᾶρης ἄθροπος! Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Μπρέ, τὸ γουλᾶρ' πόσο τρώγ'! Θράκ. (Σκοπ.) Δὲν ἄφ'κι ὁ γ'λιάρ'ς μ'δὲ μινὰ β'κίτσα γιὰ τὰ μένα Θράκ. (Τσακίλ.) Εἵντα γουλᾶρης ποὺ 'σαι, μωρέ! Κύπρ. Πολλὰ γουλᾶρία γυναικα εἶσαι Πόντ. (Τραπ.) || Γνωμ. Τὸν καλομαθημένο γουλᾶρη μὴ δόνε πῆς (= δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τινὰ μεμπτὴν ιδιότητα τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει) Θήρ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ. ἀ. 'Απ' δού γατσίβελον βγάγ'ς, ἀπ' δού γ'λιάρ' δὲ βγάγ'ς (εὐκολώτερον δύνασαι νὰ λάβῃς κᾶτι ἀπὸ τὸν φιλάργυρον παρὰ ἀπὸ τὸν λαίμαργον) 'Ιμβρ. 'Απ' ἀκριβὸ τρώς, ἀπὸ γ'λιάρ' δὲ δρώς (ὁμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) Λέσβ. 'Ο φιλάργυρος δίνει, ὁ γ'λιάρ'ς δὲ δίνει (ὁμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) αὐτόθ. || Παροιμ. 'Ο φτειριάρης κνήδεκετον κι ὁ γουλᾶρης κοίταζεν (ὁ φθειριῶν ἐκνήθετο καὶ ὁ λαίμαργος ἐθεώρει ἐπὶ λαίμαργου, ὅστις παρανοεῖ πᾶσαν κίνησιν τοῦ ἄλλου, προσδοκῶν πάντοτε νὰ λάβῃ λείχνημά τι) Πόντ. (Σινώπ.) 'Η σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. βλ. εἰς λ. γούλαρεῖς.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλᾶρης Ζάκ.

2) Τὸ θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. βουλ-λιάρη καὶ ὡς οὐσ., ἡ λαίμαργία Κύπρ. (Πιτσυλ.): Φάουσαβ, βουλ-λιάρη 'ν ἔδδει πάνω του!

γουλιαρίζω ἐνιχ. γ'λιαρίζον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γούλιαρεῖς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω.

'Ορέγομαι φαγητοῦ τινὸς ἐνθ' ἄν.

γουλιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γούλιαρεῖς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρικα.

Λαίμαργος, μετὰ βουλιμίας.

γουλιάρικος ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Αἰν. Οὐδ. 'ουλιάρικο Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ γούλιαρεῖς οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γούλιαρεῖς. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Γούλιαρεῖς, τὸ ὄπ. βλ., Λεξ. Βάιγ. Αἰν. 2) Ἐπὶ ἀρότρου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς χαμηλῆς αὐτοῦ γούλας (βλ. γούλα (I) 7) δὲν ἀροτριᾷ καλῶς, διότι κατὰ τὴν ἄρσιν συμμαζεύει εἰς τὴν θέσιν τῆς γούλας παρὰ τὴν βάσιν τοῦ ἀρότρου τὰ ἐκρίζουμένα χόρτα καὶ ἐμποδίζει οὕτω τὸ ὕνιον νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸ ἔδαφος Νάξ. ('Απύρανθ.): 'Αμαν εἶναι ἡ 'ούλα χαμηλή, λένε πὼς εἶναι 'ουλιάρικο τὸ σύνεργο καὶ 'ουλιάζει καὶ πιάνει ἔτσαιά-δὲ τὰ χόρτα καὶ δὲ διάνει τὸ 'νί.

γουλιάριν τό, ἀμάρτ. γουλᾶριν Πόντ. (Κερασ.) γουλᾶρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Πληθ. γ'λᾶρᾶ Πόντ. ἀγ'λᾶρᾶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλα (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάριν.

